

ΣΥΜΜΕΤΟΧΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Χένρι Κοάντα (ηλικιακή ομάδα 7 – 8 ετών)

Μαθησιακοί στόχοι

Αυτή η ιστορία αποτελείται από 4 φύλλα εργασίας που γίνονται όλο και πιο σύνθετα αφηγηματικά καθώς τα παιδιά προχωρούν. Πηγαίνοντας από το ένα επίπεδο (φύλλο) στο επόμενο και δουλεύοντας σε μικρές ομάδες, τα παιδιά θα εμπλουτίσουν την ιστορία του Χένρι Κοάντα με επίθετα, ρήματα, τοπικά επιρρήματα και τέλος θα δημιουργήσουν το δικό τους τέλος στην ιστορία.

Η ιστορία

Διαβάστε στα παιδιά την απλή εκδοχή της ιστορίας (τη βάση της ιστορίας). Διαβάστε με έκφραση και υπογραμμίστε τις λέξεις-κλειδιά (χαρταετός, άνεμος, σύννεφα, πετάει). Στη συνέχεια, βάλτε τους μαθητές να εργαστούν σε ομάδες για να εμπλουτίσουν τη βάση της ιστορίας (ξεκινώντας από το επίπεδο 1).

Ο ουρανός ήταν γεμάτος με σύννεφα, που έμοιαζαν να είναι φτιαγμένα από σαντιγί πασπαλισμένη με σιρόπι βατόμουρου. Κατείχαν ολόκληρο τον ουρανό και κινούνταν γρήγορα και άγρια. Η θάλασσα πιο κάτω, βαθιά και σκοτεινή σαν τη νύχτα, ήταν άγρια και τα παγωμένα κύματά της έσκαγαν στην παραλία. Ένα παιδί, καθόλου φοβισμένο αλλά περίεργο, παρακολουθούσε αυτά τα ορμητικά **σύννεφα**. Ξαφνικά, **ο άνεμος** δυνάμωσε και τα κύματα στροβιλίζονταν μαζί με τα κύματα, ξεκινώντας χορό. Τότε το παιδί αναφώνησε: «Οοοοοο» γεμάτο απορία και έκπληξη.

«Ο άνεμος είναι υπέροχος, μπαμπά!» είπε σε έναν άνδρα που βρισκόταν κοντά και παρακολουθούσε τις κινήσεις του.

«Πρέπει να γυρίσουμε πίσω πριν γίνει επικίνδυνος!» απάντησε ο άντρας.

«Θέλω να μείνω, θέλω να δω!» είπε πάλι το παιδί ανοίγοντας τα χέρια του διάπλατα για να νιώσει τον άνεμο να τον διαπερνά και ένιωθε σαν να πετάει.

«Όχι, Χένρι, είναι επικίνδυνο. Σου υπόσχομαι, όμως, ότι αύριο θα σου μάθω ένα παιχνίδι που θα σε βοηθήσει να παίζεις με τον φίλο σου, τον άνεμο».

Ο άντρας κράτησε την υπόσχεσή του και χάρισε στο παιδί χαρτί, έναν σπάγκο και μερικά ξύλα. «Τι θα κάνουμε;» ρώτησε ο Χένρι. «Θα φτιάξουμε έναν **χαρταετό!**» απάντησε ο πατέρας.

«Έναν χαρταετό!» επανάλαβε δυνατά ο μικρός, ώστε να θυμάται καλά αυτή τη νέα λέξη, καθώς παρακολουθούσε τον πατέρα του να κατασκευάζει αυτό το υπέροχο και μυστηριώδες αντικείμενο. Μόλις

ήταν έτοιμος, ο Χένρι έτρεξε έξω και άφησε τον χαρταετό ελεύθερο στον ουρανό. Τον είδε να **πετάει** ψηλά, σαν να ήταν πλάσμα, να τραβάει, να τραβάει, να φαίνεται ότι θέλει να πετάξει ελεύθερος. «Θέλω κι εγώ να πετάξω!» επανέλαβε ο Χένρι ουρλιάζοντας από ευτυχία.

Από εκείνη την ημέρα, ο άνεμος, οι χαρταετοί, οι ανεμόμυλοι και όλα τα σχετικά έγιναν το πάθος του. Περνούσε ώρες στον λόφο, με τα χέρια του ανοιχτά για να τα χαϊδεύει ο άνεμος. Τα μαλλιά του να ανακατεύονταν και η μόνη του επιθυμία ήταν να τον σηκώσουν στον αέρα για να πετάξει πάνω από την πόλη του Βουκουρεστίου. Τα χρόνια περνούσαν και το πάθος του για τον άνεμο μεγάλωνε. Ο πατέρας του ήθελε να τον γράψει σε στρατιωτική σχολή, αλλά ο Χένρι συνέχισε να ονειρεύεται τον άνεμο. Βαθιά μέσα του ένιωθε ότι γνώριζε τη φωνή του, τα λόγια που ψιθύριζε και φώναζε.

ΕΠΙΠΕΔΟ 1: ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ; (ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΑ)

Δουλεύοντας σε ομάδες, οι μαθητές θα πρέπει να εμπλουτίσουν τη βάση της ιστορίας με επίθετα. Οι λέξεις με μπλε χρώμα είναι προτάσεις, ανάλογα με το επίπεδο γνώσης των μαθητών. Αποφασίστε πόσα επίθετα θέλετε να προσθέσετε πριν από κάθε ουσιαστικό-στόχο. Συνιστούμε στα παιδιά να επιλέξουν τουλάχιστον 1 επίθετο.

Ο ουρανός ήταν γεμάτος με **τεράστια/ σκοτεινά/ φοβερά** σύννεφα, που έμοιαζαν να είναι φτιαγμένα από σαντιγί πασπαλισμένη με σιρόπι βατόμουρου. Κατείχαν ολόκληρο τον ουρανό και κινούνταν γρήγορα και άγρια. Η θάλασσα πιο κάτω, βαθιά και σκοτεινή σαν τη νύχτα, ήταν άγρια και τα παγωμένα κύματά της έσκαγαν στην παραλία. Ένα παιδί, καθόλου φοβισμένο αλλά περίεργο, παρακολουθούσε αυτά τα ορμητικά **σύννεφα**. Ξαφνικά, **ο άνεμος** δυνάμωσε και τα κύματα στροβιλίζονταν μαζί με τα κύματα, ξεκινώντας έναν **λιγγιώδη/ συγκλονιστικό, γρήγορο** χορό. Τότε το παιδί αναφώνησε: «Οοοοοο» γεμάτο απορία και έκπληξη.

«Ο άνεμος είναι υπέροχος, μπαμπά!» είπε σε έναν άνδρα που βρισκόταν κοντά και παρακολουθούσε τις κινήσεις του.

«Πρέπει να γυρίσουμε πίσω πριν γίνει επικίνδυνος!» απάντησε ο άντρας.

«Θέλω να μείνω, θέλω να δω!» είπε πάλι το παιδί ανοίγοντας τα χέρια του διάπλατα για να νιώσει τον άνεμο να τον διαπερνά και ένιωθε σαν να πετάει.

«Όχι, Χένρι, είναι επικίνδυνο. Σου υπόσχομαι, όμως, ότι αύριο θα σου μάθω ένα **όμορφο/ ενδιαφέρον/ εύκολο** παιχνίδι που θα σε βοηθήσει να παίξεις με τον φίλο σου, τον άνεμο».

Ο άντρας κράτησε την υπόσχεσή του και χάρισε στο παιδί χαρτί, έναν σπάγκο και μερικά ξύλα. «Τι θα κάνουμε;» ρώτησε ο Χένρι. «Θα φτιάξουμε έναν **χαρταετό!**» απάντησε ο πατέρας.

«Έναν χαρταετό!» επανάλαβε δυνατά ο μικρός, ώστε να θυμάται καλά αυτή τη νέα λέξη, καθώς παρακολουθούσε τον πατέρα του να κατασκευάζει αυτό το υπέροχο και μυστηριώδες αντικείμενο. Μόλις ήταν έτοιμος, ο Χένρι έτρεξε έξω και άφησε τον χαρταετό ελεύθερο στον ουρανό. Τον είδε να **πετάει** ψηλά, σαν να ήταν **ζωντανό/ χορευτικό/ ανυπόμονο** πλάσμα, να τραβάει, να τραβάει, να φαίνεται ότι θέλει να πετάξει ελεύθερος. «Θέλω κι εγώ να πετάξω!» επανάλαβε ο Χένρι ουρλιάζοντας από ευτυχία.

Από εκείνη την ημέρα, ο άνεμος, οι χαρταετοί, οι ανεμόμυλοι και όλα τα σχετικά έγιναν το πάθος του. Περνούσε ώρες στον λόφο, με τα χέρια του ανοιχτά για να τα χαϊδεύει ο άνεμος. Τα μαλλιά του να ανακατεύονταν και η μόνη του επιθυμία ήταν να τον σηκώσουν στον αέρα για να πετάξει πάνω από την πόλη του Βουκουρεστίου. Τα χρόνια περνούσαν και το πάθος του για τον άνεμο μεγάλωνε. Ο πατέρας του ήθελε να τον γράψει σε στρατιωτική σχολή, αλλά ο Χένρι συνέχισε να ονειρεύεται τον άνεμο. Βαθιά μέσα του ένιωθε ότι γνώριζε τη φωνή του, τα **αληθινά/ μυστήρια/ σιγανά** λόγια που ψιθύριζε και φώναζε.

ΕΠΙΠΕΔΟ 2: ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ; (ΡΗΜΑΤΑ)

Δουλεύοντας στις ομάδες τους, οι μαθητές θα πρέπει να εμπλουτίσουν το κείμενο με ρήματα. Βοηθήστε τους να τα γράψουν και να τα διαβάσουν μαζί με τα επίθετα που έχουν ήδη γράψει για το φύλλο εργασίας του επιπέδου 1. Οι λέξεις με κίτρινο χρώμα είναι προτάσεις, ανάλογα με το επίπεδο γνώσης των μαθητών σας. Συνιστούμε στα παιδιά να επιλέξουν τουλάχιστον 1 ρήμα.

Ο ουρανός ήταν γεμάτος με **τεράστια/ σκοτεινά/ φοβερά** σύννεφα, που έμοιαζαν να είναι φτιαγμένα από σαντιγί πασπαλισμένη με σιρόπι βατόμουρου. Κατείχαν ολόκληρο τον ουρανό και κινούνταν γρήγορα και άγρια. Η θάλασσα πιο κάτω, βαθιά και σκοτεινή σαν τη νύχτα, ήταν άγρια και τα παγωμένα κύματά της έσκαγαν στην παραλία. Ένα παιδί, καθόλου φοβισμένο αλλά περίεργο, παρακολουθούσε **και φοβόταν/σκεφτόταν/ αγαπούσε** αυτά τα ορμητικά **σύννεφα**. Ξαφνικά, **ο άνεμος** δυνάμωσε και τα κύματα στροβιλίζονταν μαζί με τα κύματα, ξεκινώντας έναν **λιγγιώδη/ συγκλονιστικό, γρήγορο** χορό. Τότε το παιδί αναφώνησε: «Οοοοοο» γεμάτο απορία και έκπληξη.

«Ο άνεμος είναι υπέροχος, μπαμπά!» είπε σε έναν άνδρα που βρισκόταν κοντά και παρακολουθούσε τις κινήσεις του.

«Πρέπει να γυρίσουμε πίσω πριν γίνει επικίνδυνος!» απάντησε ο άντρας.

«Θέλω να μείνω, θέλω να δω **και να ανακαλύψω/ αναπηδήσω/ μιμηθώ τον άνεμο!**» είπε πάλι το παιδί ανοίγοντας τα χέρια του διάπλατα για να νιώσει τον άνεμο να τον διαπερνά και ένιωθε σαν να πετάει.

«Όχι, Χένρι, είναι επικίνδυνο. Σου υπόσχομαι, όμως, ότι αύριο θα σου μάθω ένα **όμορφο/ ενδιαφέρον/ εύκολο** παιχνίδι που θα σε βοηθήσει να παίξεις με τον φίλο σου, τον άνεμο».

Ο άντρας κράτησε την υπόσχεσή του και χάρισε στο παιδί χαρτί, έναν σπάγκο και μερικά ξύλα. «Τι θα κάνουμε;» ρώτησε ο Χένρι. «Θα φτιάξουμε έναν **χαρταετό!**» απάντησε ο πατέρας.

«Έναν χαρταετό!» επανάλαβε δυνατά ο μικρός, ώστε να θυμάται καλά αυτή τη νέα λέξη, καθώς παρακολουθούσε τον πατέρα του να κατασκευάζει αυτό το υπέροχο και μυστηριώδες αντικείμενο. Μόλις ήταν έτοιμος, ο Χένρι έτρεξε έξω, **βιάστηκε/κοίταξε ψηλά/φώναξε** και άφησε τον χαρταετό ελεύθερο στον ουρανό. Τον είδε να **πετάει** ψηλά, σαν να ήταν **ζωντανό/ χορευτικό/ ανυπόμονο** πλάσμα, να τραβάει, να τραβάει, να φαίνεται ότι θέλει να πετάξει ελεύθερος. «Θέλω κι εγώ να πετάξω!» επανάλαβε ο Χένρι ουρλιάζοντας από ευτυχία.

Από εκείνη την ημέρα, ο άνεμος, οι χαρταετοί, οι ανεμόμυλοι και όλα τα σχετικά έγιναν το πάθος του. Περνούσε ώρες στον λόφο, **έτρεχε, έπαιζε/ έπαιρνε μορφές** με τα χέρια του ανοιχτά για να τα χαϊδεύει ο άνεμος. Τα μαλλιά του να ανακατεύονταν και η μόνη του επιθυμία ήταν να τον σηκώσουν στον αέρα για να πετάξει πάνω από την πόλη του Βουκουρεστίου. Τα χρόνια περνούσαν και το πάθος του για τον άνεμο μεγάλωνε. Ο πατέρας του ήθελε να τον γράψει σε στρατιωτική σχολή, αλλά ο Χένρι συνέχισε να ονειρεύεται τον άνεμο, **να τον μελετά, να παίζει με τους χαρταετούς, να ταξιδεύει**. Βαθιά μέσα του ένιωθε ότι γνώριζε τη φωνή του, τα **αληθινά/ μυστήρια/ σιγανά** λόγια που ψιθύριζε και φώναζε.

ΕΠΙΠΕΔΟ 3: ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ; (ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ)

Δουλεύοντας σε ομάδες, οι μαθητές θα πρέπει να εμπλουτίσουν το κείμενο με επιρρήματα του τόπου. Βοηθήστε τους να τα γράψουν και να τα διαβάσουν μαζί με τα επίθετα και τα ρήματα που έχετε ήδη γράψει

για τα φύλλα εργασίας των επιπέδων 1 και 2. Οι λέξεις με πράσινο χρώμα είναι προτάσεις, ανάλογα με το επίπεδο γνώσεων των μαθητών σας. Συνιστούμε στα παιδιά να επιλέξουν τουλάχιστον 1 επίρρημα.

Ο ουρανός ήταν γεμάτος με **τεράστια/ σκοτεινά/ φοβερά** σύννεφα, που έμοιαζαν να είναι φτιαγμένα από σαντιγί πασπαλισμένη με σιρόπι βατόμουρου. Κατείχαν ολόκληρο τον ουρανό και κινούνταν γρήγορα και άγρια. Η θάλασσα πιο κάτω, βαθιά και σκοτεινή σαν τη νύχτα, ήταν άγρια και τα παγωμένα κύματά της έσκαγαν στην παραλία. Ένα παιδί, καθόλου φοβισμένο αλλά περίεργο, παρακολουθούσε **και φοβόταν/σκεφτόταν/ αγαπούσε** αυτά τα ορμητικά **σύννεφα**. Ξαφνικά, **ο άνεμος** δυνάμωσε και τα κύματα στροβιλίζονταν μαζί με τα κύματα, ξεκινώντας έναν **λιγγιώδη/ συγκλονιστικό, γρήγορο** χορό. Τότε το παιδί αναφώνησε: «Οοοοοο» γεμάτο απορία και έκπληξη.

«Ο άνεμος είναι υπέροχος, μπαμπά!» είπε σε έναν άνδρα που βρισκόταν κοντά και παρακολουθούσε τις κινήσεις του.

«Πρέπει να γυρίσουμε πίσω πριν γίνει επικίνδυνος!» απάντησε ο άντρας.

«Θέλω να μείνω **στον λόφο/ στην παιδική χαρά/ στην παραλία**, θέλω να δω **και να ανακαλύψω/ αναπηδήσω/ μιμηθώ τον άνεμο!**» είπε πάλι το παιδί ανοίγοντας τα χέρια του διάπλατα για να νιώσει τον άνεμο να τον διαπερνά και ένιωθε σαν να πετάει.

«Όχι, Χένρι, είναι επικίνδυνο. Σου υπόσχομαι, όμως, ότι αύριο θα σου μάθω ένα **όμορφο/ ενδιαφέρον/ εύκολο** παιχνίδι που θα σε βοηθήσει να παίξεις με τον φίλο σου, τον άνεμο».

Ο άντρας κράτησε την υπόσχεσή του και χάρισε στο παιδί χαρτί, έναν σπάγκο και μερικά ξύλα. «Τι θα κάνουμε;» ρώτησε ο Χένρι. «Θα φτιάξουμε έναν **χαρταετό!**» απάντησε ο πατέρας.

«Έναν χαρταετό!» επανάλαβε δυνατά ο μικρός, ώστε να θυμάται καλά αυτή τη νέα λέξη, καθώς παρακολουθούσε τον πατέρα του να κατασκευάζει αυτό το υπέροχο και μυστηριώδες αντικείμενο. Μόλις ήταν έτοιμος, ο Χένρι έτρεξε έξω, **βιάστηκε/κοίταξε ψηλά/φώναξε** και άφησε τον χαρταετό **κάτω από ένα δέντρο/στον ουρανό/ανάμεσα σε δύο βράχους** ελεύθερο στον ουρανό. Τον είδε να **πετάει** ψηλά, σαν να ήταν **ζωντανό/ χορευτικό/ ανυπόμονο** πλάσμα, να τραβάει, να τραβάει, να φαίνεται ότι θέλει να πετάξει ελεύθερος. «Θέλω κι εγώ να πετάξω!» επανάλαβε ο Χένρι ουρλιάζοντας από ευτυχία.

Από εκείνη την ημέρα, ο άνεμος, οι χαρταετοί, οι ανεμόμυλοι και όλα τα σχετικά έγιναν το πάθος του. Περνούσε ώρες **στον λόφο /στο χωράφι/στην παραλία, έτρεχε, έπαιζε/ έπαιρνε μορφές** με τα χέρια του ανοιχτά για να τα χαϊδεύει ο άνεμος. Τα μαλλιά του να ανακατεύονταν και η μόνη του επιθυμία ήταν να τον σηκώσουν στον αέρα για να πετάξει **πάνω από την πόλη του Βουκουρεστίου /την πόλη του/τον κόσμο**. Τα χρόνια περνούσαν και το πάθος του για τον άνεμο μεγάλωνε. Ο πατέρας του ήθελε να τον γράψει σε στρατιωτική σχολή, αλλά ο Χένρι συνέχισε να ονειρεύεται τον άνεμο, **να τον μελετά, να παίζει με τους χαρταετούς, να ταξιδεύει**. Βαθιά μέσα του ένιωθε ότι γνώριζε τη φωνή του, τα **αληθινά/ μυστήρια/ σιγανά** λόγια που ψιθύριζε και φώναζε.

ΕΠΙΠΕΔΟ 4: ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ; (ΤΟ ΔΙΚΟ ΣΑΣ ΤΕΛΟΣ)

Δουλεύοντας στις ομάδες τους, οι μαθητές θα πρέπει τώρα να εμπλουτίσουν το κείμενο αναπτύσσοντας το τέλος. Βοηθήστε τους να γράψουν και να διαβάσουν την/τις τελική/ές πρόταση/εις μαζί με τα επίθετα, τα ρήματα και τα επιρρήματα του τόπου που έχετε ήδη γράψει για τα φύλλα εργασίας των επιπέδων 1, 2 και 3. Οι προτάσεις με μωβ χρώμα είναι προτάσεις, ανάλογα με το επίπεδο γνώσεων των μαθητών σας. Συνιστούμε να γράψουν τα παιδιά τουλάχιστον 1 πρόταση για να εμπλουτίσουν το τέλος.

Ο ουρανός ήταν γεμάτος με **τεράστια/ σκοτεινά/ φοβερά** σύννεφα, που έμοιαζαν να είναι φτιαγμένα από σαντιγί πασπαλισμένα με σιρόπι βατόμουρου. Κατείχαν ολόκληρο τον ουρανό και κινούνταν γρήγορα και άγρια. Η θάλασσα πιο κάτω, βαθιά και σκοτεινή σαν τη νύχτα, ήταν άγρια και τα παγωμένα κύματά της έσκαγαν στην παραλία. Ένα παιδί, καθόλου φοβισμένο αλλά περίεργο, παρακολουθούσε **και φοβόταν/σκεφτόταν/ αγαπούσε** αυτά τα ορμητικά **σύννεφα**. Ξαφνικά, **ο άνεμος** δυνάμωσε και τα κύματα στροβιλίζονταν μαζί με τα κύματα, ξεκινώντας έναν **λιγγιώδη/ συγκλονιστικό, γρήγορο** χορό. Τότε το παιδί αναφώνησε: «Οοοοοο» γεμάτο απορία και έκπληξη.

«Ο άνεμος είναι υπέροχος, μπαμπά!» είπε σε έναν άνδρα που βρισκόταν κοντά και παρακολουθούσε τις κινήσεις του.

«Πρέπει να γυρίσουμε πίσω πριν γίνει επικίνδυνος!» απάντησε ο άντρας.

«Θέλω να μείνω **στον λόφο/ στην παιδική χαρά/ στην παραλία**, θέλω να δω **και να ανακαλύψω/ αναπηδήσω/ μιμηθώ τον άνεμο!**» είπε πάλι το παιδί ανοίγοντας τα χέρια του διάπλατα για να νιώσει τον άνεμο να τον διαπερνά και ένιωθε σαν να πετάει.

«Όχι, Χένρι, είναι επικίνδυνο. Σου υπόσχομαι, όμως, ότι αύριο θα σου μάθω ένα **όμορφο/ ενδιαφέρον/ εύκολο** παιχνίδι που θα σε βοηθήσει να παίξεις με τον φίλο σου, τον άνεμο».

Ο άντρας κράτησε την υπόσχεσή του και χάρισε στο παιδί χαρτί, έναν σπάγκο και μερικά ξύλα. «Τι θα κάνουμε;» ρώτησε ο Χένρι. «Θα φτιάξουμε έναν **χαρταετό!**» απάντησε ο πατέρας.

«Έναν χαρταετό!» επανάλαβε δυνατά ο μικρός, ώστε να θυμάται καλά αυτή τη νέα λέξη, καθώς παρακολουθούσε τον πατέρα του να κατασκευάζει αυτό το υπέροχο και μυστηριώδες αντικείμενο. Μόλις ήταν έτοιμος, ο Χένρι έτρεξε έξω, **βιάστηκε/κοίταξε ψηλά/φώναξε** και άφησε τον χαρταετό **κάτω από ένα δέντρο/στον ουρανό/ανάμεσα σε δύο βράχους** ελεύθερο στον ουρανό. Τον είδε να **πετάει** ψηλά, σαν να ήταν **ζωντανό/ χορευτικό/ ανυπόμονο** πλάσμα, να τραβάει, να τραβάει, να φαίνεται ότι θέλει να πετάξει ελεύθερος. «Θέλω κι εγώ να πετάξω!» επανάλαβε ο Χένρι ουρλιάζοντας από ευτυχία.

Από εκείνη την ημέρα, ο άνεμος, οι χαρταετοί, οι ανεμόμυλοι και όλα τα σχετικά έγιναν το πάθος του. Περνούσε ώρες **στον λόφο /στο χωράφι/στην παραλία, έτρεχε, έπαιζε/ έπαιρνε μορφές** με τα χέρια του ανοιχτά για να τα χαϊδεύει ο άνεμος. Τα μαλλιά του να ανακατεύονταν και η μόνη του επιθυμία ήταν να τον σηκώσουν στον αέρα για να πετάξει **πάνω από την πόλη του Βουκουρεστίου /την πόλη του/τον**

κόσμο. Τα χρόνια περνούσαν και το πάθος του για τον άνεμο μεγάλωνε. Ο πατέρας του ήθελε να τον γράψει σε στρατιωτική σχολή, αλλά ο Χένρι συνέχισε να ονειρεύεται τον άνεμο, **να τον μελετά, να παίζει με τους χαρταετούς, να ταξιδεύει.** Βαθιά μέσα του ένιωθε ότι γνώριζε τη φωνή του, τα **αληθινά/ μυστήρια/ σιγανά** λόγια που ψιθύριζε και φώναζε.

Σύντομα ο Χένρι έγινε ένας μηχανικός γνωστός σε όλο τον κόσμο, όχι μόνο στο Βουκουρέστι. Ο πατέρας του ήταν πολύ περήφανος γι' αυτόν και τα επιτεύγματά του!

Το τέλος!

